13/11/2021

Η χειροτονία του Επισκόπου Σωζοπόλεως Κυριακού στο Σύδνεϋ

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Γεννηθείς στη μαρτυρική Κύπρο, σε παιδική ηλικία ακολουθεί τους γονείς του, οι οποίοι μεταναστεύουν στην Αυστραλία και εγκαθίστανται στη Μελβούρνη. Μόλις ενηλικιώνεται, στρέφει τα βήματά του προς την Εκκλησία και εγγράφεται στη Θεολογική Σχολή του Αποστόλου Ανδρέου, στο Σύδνεϋ. Κατόπιν, αναχωρεί για το Άγιον Όρος και αφιερώνει τη ζωή του στον μοναχισμό και στα υψηλά ασκητικά ιδεώδη. Επιστρέφοντας στην πέμπτη ήπειρο, διακονεί με αφοσίωση και κάτω από δύσκολες συνθήκες την Ιερά Μονή του Αγίου Γεωργίου για 23 ολόκληρα χρόνια. Εξομολογεί χιλιάδες ανθρώπους και αναπαύει τις ψυχές τους με τρόπο μοναδικό και διακριτικό. Ανταποκρινόμενος στην κλήση του Αρχιεπισκόπου του, από το περασμένο έτος συνεχίζει τη λαμπρή διακονία του στην κοινότητα της Αναστάσεως του Σωτήρος, στο Kogarahtou Σύδνεϋ, μέχρι που στα τέλη Αυγούστου του τρέχοντος έτους, αξιώνεται να εκλεγεί Επίσκοπος, υπό τον τίτλο της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Σωζοπόλεως, από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού

Πατριαρχείου.

Αυτή είναι συνοπτικά η διαδρομή της ζωής και της ευλογημένης εκκλησιαστικής πορείας του νεοχειροτονηθέντος Επισκόπου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας, Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Σωζοπόλεως κ. Κυριακού, ο οποίος εφεξής αναλαμβάνει καθήκοντα Αρχιεπισκοπικού Επιτρόπου στην Αρχιεπισκοπική Περιφέρεια της Μελβούρνης.

Η χειροτονία του έλαβε χώρα στον I.N. Αγίου Νικολάου Marrickville, στο Σύδνεϋ, το Σάββατο, 13 Νοεμβρίου, κυριώνυμο ημέρα της εορτής του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Μέσα σε κλίμα βαθιάς συγκινήσεως, ο Θεοφιλέστατος κ. Κυριακός έλαβε την αρχιερατική μίτρα και τη ράβδο από τα χέρια του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Μακαρίου, παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δέρβης κ. Ιεζεκιήλ, των Θεοφιλεστάτων Επισκόπων Μιλητουπόλεως κ. Ιακώβου, Μελόης κ. Αιμιλιανού, Κυανέων κ. Ελπιδίου και Σινώπης κ. Σιλουανού, καθώς και κληρικών και πιστών από την πόλη του Σύδνεϋ οι οποίοι αναφώνησαν με ενθουσιασμό «Άξιος» και ευχήθηκαν εγκάρδια στον νέο Αρχιερέα.

Στον νουθετήριο λόγο του, ο Σεβασμιώτατος κ.κ. Μακάριος απευθύνθηκε στον Θεοφιλέστατο κ. Κυριακό με λόγια αγάπης και εκτίμησης προς το πρόσωπό του. «Η μέχρι τώρα ευλογημένη πορεία σου», ανέφερε μεταξύ άλλων, «δίνει ένα μεγάλο μήνυμα προς όλους μας: ότι η ζωή που έχει αφεθεί στα χέρια του Χριστού γίνεται ένα μυστήριο, το οποίο επιφυλάσσει ειρηναίες και χαριτόβρυτες εκπλήξεις. Ο μέχρι πρότινος ελάχιστος π. Κυριακός, ταπεινός και αφανής μοναχός, ο οποίος αποδεδειγμένα δεν επεδίωξε ποτέ στη ζωή του καμία προαγωγή και κανένα αξίωμα, αυτός που δεν έχει καμία σχέση με το φαινόμενο του “καριερίστα κληρικού”, καλείται σήμερα [...]να αναλάβει το ύψιστο επισκοπικό αξίωμα. Ευχαριστούμε από τα μύχια της υπάρξεώς μας τον Τριαδικό Θεό, διότι υπάρχουν κληρικοί της δικής σου περιωπής και πνευματικής ποιότητος. Αυτό είναι κάτι το οποίο δεν αναγνωρίζω μόνον εγώ και οι συνεπίσκοποί μου. Πρόκειται για μια κοινή διαπίστωση για το πρόσωπό σου: η χάρις του Θεού σε έχει επισκιάσει και η αγιότητα του βίου σου έχει περάσει στη συνείδηση του πληρώματος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας».

Απευθύνοντας πατρικές συμβουλές και νουθεσίες στον νέο Επίσκοπο, ο Σεβασμιώτατος τόνισε πως «ο κάθε Επίσκοπος πρέπει να φροντίζει, με την παρουσία του και τη ζωή του,ώστε νααποπνέει και ναεμπνέει την αγάπη του Ευαγγελίου και την ορθή πίστη στα ορθόδοξα δόγματα και να εργάζεται για την ενότητα και την ειρήνη της τοπικής Εκκλησίας». Επιπροσθέτως, η ζωή του

Επισκόπου «θα πρέπει να μαρτυρεί τη δόξα του Θεού, αλλά στο πρόσωπο και τη ζωή των άλλων ανθρώπων», επισήμανε ο Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Μακάριος και διεμήνυσε: «Αν ο Χριστός γίνεται μια προσωπική και αποκλειστική υπόθεση, τότε αποτύχαμε στο έργο μας. Η επιτυχία του κάθε Επισκόπου είναι η ζωή του να βοηθήσει άλλους ανθρώπους να συμφιλιωθούν με τον Χριστό και να ενωθούν μαζί Του».

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ιστορική Επισκοπή Σωζοπόλεως, τον τίτλο της οποίας φέρει ο νεοχειροτονηθείς Επίσκοπος, ενώ καταληκτικά του υπενθύμισε τα τελευταία λόγια του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν», μια φράση η οποία συνιστά θανατηφόρο πλήγμα για τον διάβολο, όπως σημείωσε. «Όλοι μέσα στην Εκκλησία πρέπει να αγωνιζόμαστε, ώστενα φτάσουμε στο σημείο να αναφωνήσουμε στο τέλος της ζωής μας αυθόρμητα και ειρηνικά το “Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν”», τόνισε κλείνοντας.

Από την πλευρά του, ο Θεοφιλέστατος κ. Κυριακός, μιλώντας από καρδιάς και με έντονη συναισθηματική φόρτιση, ανέτρεξε αρχικά στην εποχή κατά την οποία χειροτονήθηκε ιερέας, ευρισκόμενος στο «Περιβόλι της Παναγίας», και ενθυμήθηκε ένα τηλεφώνημα που είχε δεχθεί από τη μακαριστή μητέρα του, η οποία του εξέφραζε τις ευχαριστίες της για την τιμή που έδωσε, δια της ιερωσύνης του, στους γονείς του. «Αυτές οι λέξεις της με συνοδεύουν έκτοτε και αναλογίζομαι τη σημασία αυτής της τιμής. Ετούτη λοιπόν την ώρα, η τιμή αυτή ανήκει στους γονείς μου. Την ευχή και προσευχή τους επικαλούμαι σήμερα, από την ουράνια Βασιλεία του Θεού, όπου αναπαύονται», ανέφερε ο νέος Επίσκοπος, μην μπορώντας να κρύψει τη συγκίνηση που τον διακατείχε.

Ακολούθως, εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο και την περί Αυτόν Αγία και Ιερά Σύνοδο για την εκλογή του σε Επίσκοπο, ενώ διαβεβαίωσε ότι θα υπηρετήσει την Εκκλησία και τον μαρτυρικό Οικουμενικό Θρόνο με αυτοθυσία, υπακοή και αγάπη. Ευχαρίστησε, επίσης, τους Αρχιερείς και τους Κληρικούς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας για την υποστήριξη και την αγάπη που του έδειξαν, και έκανε ειδική μνεία στον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Ροδοστόλου κ. Χρυσόστομο, ο οποίος τον χειροτόνησε Διάκονο και Πρεσβύτερο, καθώς επίσης στον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα Αγίου Όρους, Γέροντα Τύχωνα, στον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Ιβήρων π. Ναθαναήλ και στον Προηγούμενο της ίδιας Μονής, π. Βασίλειο Γοντικάκη. Δεν παρέλειψε να ευχαριστήσει όλα τα πνευματικά του τέκνα, μνημονεύοντας ειδικότερα τους ανθρώπους της ενορίας του στο Kogarah, καθώς

και την οικογένειά του, που ήταν πάντα στο πλευρό του, στις χαρές και στις δυσκολίες της ζωής του. Τέλος, απευθύνθηκε με συναισθήματα υιικής αγάπης και σεβασμού προς τον Αρχιεπίσκοπο κ.κ. Μακάριο, σημειώνοντας μεταξύ άλλων: «Αγάπη ήταν το μήνυμά σας από την ημέρα που ήρθατε στην Αυστραλία και πιστός στον ενθρονιστήριο λόγο σας, διακονείτε αγαπητικά τον λαό του Θεού και αγάπη δίνετε προς όλους ανεξαιρέτως μέσα από την καθημερινότητά σας. Χωρίς να προσποιείστε, χωρίς να δυσκολεύεστε, γιατί απλούστατα κεντρικός γνώμονας της ζωής σας είναι ο Χριστός».

Λόγος Νουθετήριος του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Μακαρίου κατά την εις Επίσκοπον χειροτονίαν του Θεοφιλεστάτου εψ. Επισκόπου Σωζοπόλεως κ. Κυριακού στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου στο Σύδνεϋ στις 13 Νοεμβρίου 2021.

Θεοφιλέστατε ἀδελφέ Κυριακέ καί τέκνο ἐν Κυρίῳ ἀγαπητό,

Σήμερον «ἑορτάζομεν Πεντηκοστήν καί πνεύματος ἐπιδημίαν καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν» . Τό Πανάγιον Πνεῦμα κατέρχεται ἐπί σέ σήμερον,γιά νά σέ καταστήσει, διά τῶν χειρῶν τῆς ἐλαχιστότητός μου καί τῶν συλλειτουργούντων μοι ἁγίων Ἀρχιερέων, Ἐπίσκοπον τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἄξιο μιμητή τοῦ ἀληθινοῦ Ποιμένος, τοῦ Πρώτου καί Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατέρχεται σήμερον τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον «ἐστί φῶς καί ζωή» καί «ζῶσα πηγή νοερά», γιά νά σέ καταστήσει μέλος τοῦ χοροῦ τῶν θεοκινήτων Ἀποστόλων, νά σέ συνδέσει μέ τούς ἁγίους κρίκους τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί, παράλληλα, νά σέ καταστήσει μέλος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Σύμπασα ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Αὐστραλίας, ἰδιαιτέρως δέ ἡ Ἀρχιεπισκοπική Περιφέρεια Μελβούρνης, οἱ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι, ὁ εὐσεβής κλῆρος καί ὁ φιλόχριστος λαός μας πανηγυρίζουν γιά τή θεοπρόβλητη ἀνάδειξή σου καί, ἐρανιζόμενοι τό λόγο τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου,ὅλοι μαζί «ὡς χελιδόνες φωνήσωμεν, καί ὡς ἀηδόνες ἀλαλάξωμεν καί οὐδέποτε παυσόμεθα εὐλογοῦντες τόν Κύριον ἡμῶν ἐν ἔργοις τε καί λόγοις».

Ἡ μέχρι τώρα πορεία σου, ἀπό τή στιγμή τῆς γεννήσεώς σου στή μαρτυρική μας Κύπρο, ἡ μετέπειτα μετανάστευσή σου ἐδῶ, στή Μελβούρνη, σέ παιδική ἡλικία, ἡ ἀνατροφή σου σέ περιβάλλον γνήσιο καί παραδοσιακό ἀπό τούς τίμιους βιοπαλαιστές γονεῖς σου, οἱ θύραθεν σπουδές σου ἀλλά καί αὐτές στή Θεολογική μας Σχολή, ἡ μετά ταῦταἀναχώρησή σου γιά τό Ἅγιον Ὄρος καί ἡ ὁλοκληρωτική καθοσίωσή σου στόν μοναχισμό καί στά ὑψηλά ἀσκητικά ἰδεώδη, ἡ μετέπειτα

διακονία σου στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τήν ὁποία διακόνησες μέ ἀφοσίωση καί κάτω ἀπό δύσκολες συνθῆκες γιά εἴκοσι τρία ὁλόκληρα χρόνια, ἡ ὑπομονή σου νά ἐξομολογεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους καί νά ἀναπαύεις τίς ψυχές τους μέ τρόπο τόσο μοναδικό καί διακριτικό καί,τέλος, ἡ λαμπρή διακονία σου στή μεγαλώνυμη κοινότητα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Kogarah, σοῦ ἔδωσαν τή δυνατότητα νά δοκιμαστεῖς «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ, ὡς λύχνος φαίνων, καί ἔδει τεθῆναι ἐπί τήν λυχνίαν».

Πέραν τούτων, ὅμως, ἡ μέχρι τώρα εὐλογημένη πορεία σου, δίνει καί ἕνα ἐπί πλέονμεγάλο μήνυμα πρός ὅλους μας: ὅτι ἡ ζωή πού ἔχει ἀφεθεῖ στά χέρια τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἕνα μυστήριο, τό ὁποῖο ἐπιφυλάσσει εἰρηναῖες καί χαριτόβρυτες ἐκπλήξεις.Ὁ μέχρι πρό τινος ἐλάχιστος π. Κυριακός, ταπεινός καί ἀφανής μοναχός, ὁ ὁποῖος ἀποδεδειγμένα δέν ἐπεδίωξε ποτέ στή ζωή του καμία προαγωγή καί κανένα ἀξίωμα, αὐτός πού δέν ἔχει καμία σχέση μέ τό φαινόμενο «τοῦ καριερίστα κληρικοῦ», καλεῖται σήμερα, μετά ἀπό τήν ἐμπιστοσύνη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐκφράστηκε διά τῆς προτάσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί Ποιμενάρχου του, τῆς εὐμενοῦς προβολῆς τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καί τῆς τιμίας ψήφου τῶν σεπτῶν μελῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νά ἀναλάβει τό ὕψιστο ἐπισκοπικό ἀξίωμα.

Εὐχαριστοῦμε ἀπό τά μύχια τῆς ὑπάρξεώς μας τόν Τριαδικό Θεό, διότι ὑπάρχουν κληρικοί τῆς δικῆς σου περιωπῆς καί πνευματικῆς ποιότητος. Αὐτό εἶναι κάτι τό ὁποῖο δέν ἀναγνωρίζω μόνον ἐγώ καί οἱ συνεπίσκοποί μου. Πρόκειται γιά μιά κοινή διαπίστωση γιά τό πρόσωπό σου: ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σέ ἔχει ἐπισκιάσει καί ἡ ἁγιότητα τοῦ βίου σου ἔχει περάσει στή συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας.

Ἀγαπητέ μου Κυριακέ,

Πολλοί Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν μιλήσει γιά τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα καί ἔχουν ἀναλύσει τίς εὐθῦνες πού ἀναλαμβάνει ὅποιος ἀξιώνεται τοιαύτης τιμῆς ἀλλά καί τά χαρίσματα πού πρέπει νά διακρίνουν τόν ὑποψήφιο γι᾽ αὐτό τό ὕψιστο ὑπούργημα. Μεταξύ αὐτῶν, ἤδη ἀπό τόν πρῶτο αἰώνα, ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος παρατηροῦσε ὅτι «ὅπου ἄν φανῆ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τό πλῆθος ἔστω. ὥσπερ ὅπου ἄν ᾖ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολική Ἐκκλησία» . Διά μέσου τοῦ Ἐπισκόπου, δηλαδή, ἀπεικονίζεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τόν ἑαυτό Του στόν κόσμο ἀπό ὑπερβάλλουσα καί ὑπερβατική ἀγάπη.

Μέσα σέ αὐτό τό χριστολογικό καί ἐκκλησιολογικό πλαίσιο, ὁ κάθε ἐπίσκοπος πρέπει νά φροντίζει, μέ τήν παρουσία του καί τή ζωή του,ὥστε νά ἀποπνέει καί νά

ἐμπνέει τήν ἀγάπη τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ὀρθή πίστη στά ὀρθόδοξα δόγματα καί νά ἐργάζεται γιά τήν ἑνότητα καί τήν εἰρήνη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ζωή τοῦ Ἐπισκόπου, πού κρίνεται καί ἐλέγχεται ἀπό τόν κλῆρο καί τόν λαό, πρέπει νά γίνεται μαρτυρία Χριστοῦ στόν σύγχρονο κόσμο. Ἀλλά αὐτό δέν φτάνει. Σήμερα στόν κόσμο μας καί στό σύγχρονο πολιτισμό μας ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τίς περισσότερες φορές, δέν ἐπηρεάζει καί ἐπομένως ἐλάχιστες εἶναι οἱ ψυχές πού ἀλλοιώνονται ἀπό τήν παρουσία αὐτή. Προσθέτω, λοιπόν, στά προηγούμενα ὅτι ἡ ζωή τοῦ Ἐπισκόπου θά πρέπει νά μαρτυρεῖ τή δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά στό πρόσωπο καί τή ζωή τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἄν ὁ Χριστός γίνεται μιά προσωπική καί ἀποκλειστική ὑπόθεση, τότε ἀποτύχαμε στό ἔργο μας. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κάθε Ἐπισκόπου εἶναι ἡ ζωή του νά βοηθήσει ἄλλους ἀνθρώπους νά συμφιλιωθοῦν μέ τό Χριστό καί νά ἑνωθοῦν μαζί Του.

Βεβαίως,οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις σήμερα περνοῦν μιά κρίση σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Γι᾽ αὐτό πολλές φορές ἕνας Ἐπίσκοπος κινδυνεύει νά γίνει ἀντιπαθητικός, ὅταν ἐπιλέγει νά κρατήσει ἀδιαπραγμάτευτες κάποιες ἀξίες, ὑπερασπιζόμενος τά δίκαια τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιπαθητικός γίνεται πάλι, ὅταν ἐπιλέγει νά κρατήσει ἀποστάσεις ἀπό τόν κόσμο, θεωρώντας τήν ἀπόσταση μεταξύ Ἐπισκόπου καί πιστῶν ὡς μιά, τρόπον τινά,προφύλαξη, ἡ ὁποία θά τόν περιφρουρήσει ἀπό τή φθορά τῆς καθημερινότητας καί τῆς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἐξοικείωσης. Εἶναι πολύ λεπτό τό σημεῖο αὐτό τῶν ὁρίων πού πρέπει νά θέσουμε, ὡς πρός τή σχέση μας μέ τούς ἀνθρώπους. Μέ μέτρο τήν ἐλάχιστη ἐμπειρία μου, θεωρῶ ὅτι κάθε ἀρχιερέας χρειάζεται νά ἔχει ἐπαφή μέ τόν συνάνθρωπό του σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε νά τοῦ ἐπιτρέπεται νά παρέχει ὅλη του τή στοργή, τήν τρυφερότητα, τήν εὐσπλαχνία, τήν κατανόηση, τήν ἐπιείκεια, τήν ἀνάπαυση καί ὅλη του τήν ἀγάπη πρός τόν πλησίον. Νά γίνεις, ἀγαπητέ μου Κυριακέ, ἀντιπαθητικός καί μισητός,ὅταν πρόκειται γιά τά δίκαια τῆς Ἐκκλησίας καί τήν Ἱερά μας Παράδοση. Νά ἀγωνιστεῖς γιά τά ἱερά καί τά ὅσια τοῦ Γένους μας καί νά μή διαπραγματευθεῖς τίποτα ἀπό αὐτά. Νά στηρίξεις ἕως θανάτου τόν ἱερό Θεσμό τοῦ Πατριαρχείου μας καί τά ἱερά συμφέροντα τῆς Μητρός Ἐκκλησίας. Νά ὑπερασπιστεῖς μέ σθένος τήν εἰρήνη καί τήν ἑνότητα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας. Ὅμως, γιά τόν ἄνθρωπο καί τήν σωτηρία του μή βάλεις ὅρια. Δῶσε ὄχι μόνο ὅ, τι μπορεῖς ἀλλά καί παραπάνω ἀπό αὐτό πού μπορεῖς. Δῶσε τήν ὑπάρξή σου ὁλόκληρη.

Δέν θέλω νά ξεχάσεις ποτέ στήν ἀπό σήμερον ἀρχομένη ἀρχιερατική σου πορεία ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας λειτουργεῖ μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας», ἀκούσαμε σήμερα στά στιχηρά τῶν Αἴνων. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅμως, ὅπως κι ἐσύ τό ξέρεις, δέν λειτουργεῖ σύμφωνα μέ τούς νόμους τῆς φύσεωςοὔτε κατά τήν ἀνθρώπινη λογική. Τό Ἅγιο Πνεῦμα δρᾶ ὑπερβατικά, ὑπερφυσικά, μυστικά, ὁρατά καί ταυτόχρονα ἀόρατα. Οἱ

καρποί του δέν ἔρχονται ἐντός τοῦ χρονικοῦπεριθωρίου πού ἐμεῖς ἔχουμε καθορίσει με τή σκέψη μας. Μπορεῖ ἐσύ νά σπείρεις τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν σπόρο τῆς ἁγιότητας στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἡ καρποφορία νά ἀποτελέσει δῶρο τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἐπερχόμενες γενεές. Γι᾽ αὐτό, νά μήν περιμένεις τίποτα καί νά μήν ἀποζητᾶς τίποτα,παρά μόνο νά ἐργάζεσαι ταπεινά, διακριτικά καί ἀθόρυβα. Συνέχισε νά ζεῖς πνευματική ζωή. Τό ἔχεις ἀνάγκη ἐσύ. Τό ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι μας.Τό ἔχει ἀνάγκη καί ἡ Ἐκκλησία. Γιατί τό ξέρουμε ὅτι ἡ πνευματική ζωή, καί ὄχι ἡ ἐνασχόληση μέ τά ὑλικά ἤ τά διοικητικά, ἡ πνευματική ζωή εἶναι ἐκείνη πού κρατᾶ τήν Ἐκκλησία μας ἁγιασμένη.

Ἀγαπητέ μου Κυριακέ,

Μέ τή θεόθεν ἐκλογή καί χειροτονία σου λαμβάνεις τόν τίτλο τῆς ἱστορικῆς καί σημαντικῆς Ἐπισκοπῆς Σωζοπόλεως-ἡ ὁποία κατά καιρούς ὑπῆρξε καί Μητρόπολη-καί καλεῖσαι νά συνεχίσεις τήν προσφορά τῶν μακαρίων καί ἀοιδίμων προκατόχων σου. Ἡ Σωζόπολη εἶναι μιά ἀπό τίς παλαιότερες πόλεις στίς ἀκτές τῆς Μαύρης Θαλάσσης, ἡ ὁποία ἱδρύθηκε ἀπό Ἕλληνες ἀποίκους τῆς Μιλήτου. Ἐκχριστιανίστηκε πολύ ἐνωρίς καί γι᾽ αὐτό καταγράφονται ἐπίσκοποι μέ τόν τίτλο τοῦ Σωζοπόλεως ἤδη ἀπό τό 431 μ.Χ., κάποιοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπογράφουν καί στά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Πρῶτος ἐπίσκοπος Σωζοπόλεως ἦταν ὁ Ἀθανάσιος (431), ἐνῶ ἄλλοι διαπρεπεῖς προκάτοχοί σου εἶναι ὁ Πέτρος (680), ὁ Εὐθύμιος (787), ὁ Ἰγνάτιος (869), ὁ Θεοδόσιος (1357), ὁ Ἰωαννίκιος, ὁ ὁποῖος ἔγινε καί Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1524), ὁ Φιλόθεος (1564) καί ὁ Ἰωάσαφ (1721). Τελευταῖος ἐπίσκοπος Σωζοπόλεως ἦταν ὁ Ἀγάπιος, ὁ μετέπειτα Πριγκηποννήσων, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τήν 31η Αὐγούστου τοῦ 1979, τήν ἴδια ἡμέρα δηλαδή πού ἔγινε καί ἡ ἐκλογή σου, ὡς ἐπισκόπου Σωζοπόλεως,στό Φανάρι. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ, σέ συνάρτηση μέ τήν ἐπέτειο τῶν διακοσίων ἐτῶν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως πού ἑορτάζουμε ἐφέτος οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες, ὅτι πολλοί ἀπό τούς κατοίκους τῆς Σωζοπόλεως ἦταν μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Ἡ Σωζόπολη μάλιστα ξεσηκώθηκε κατά τήν Ἑλληνική Ἐπάνασταση τοῦ 1821 στίς 17 Ἀπριλίου, μέ ἐπικεφαλῆς τόν τότε ἐπίσκοπο Σωζοπόλεως Παΐσιο, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἀπό τίς ὀθωματικές ἀρχές καί ἐκτελέστηκε .

Τελειώνοντας, θά ἤθελα νά σοῦ ὑπενθιμίσω ἕνα λόγο τοῦ μεγάλου Ἁγίου πού ἑορτάζουμε σήμερα, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Αὐτά ἦταν τά τελευταῖα του λόγια, ὅταν, μετά ἀπό τίς κακουχίες καί τίς δοκιμασίες τῆς ἐξορίας, παρέδωσε τό πνεῦμα του στόν Χριστό, τήν 14η Σεπτεμβρίου τοῦ 407, στά Κόμανα τοῦ Πόντου. Ἡ φράση αὐτή συνιστᾶ θανατηφόρο πλῆγμα γιά τόν διάβολο, διότι δέν θέλει ἐμεῖς οἱ κληρικοί, καί κυρίως οἱ ἐπίσκοποι, νά δοξολογοῦμε τόν Θεό. Ὅταν μάλιστα ἡ δοξολογία αὐτή προέρχεται μετά ἀπό

πολυχρόνιες ταλαιπωρίες καί ἀδικίες, ὅπως συνέβη στήν περίπτωση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τότε ἡ ἀξία τῆς δοξολογίας εἶναι μεγαλύτερη ἀλλά καί ὁ φθόνος τοῦ διαβόλου ὀδυνηρότερος. Ὅλοι μέσα στήν Ἐκκλησία, τελικά,πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε, ὥστε να φτάσουμε στό σημεῖο νά ἀναφωνήσουμε στό τέλος τῆς ζωῆς μας αὐθόρμητα καί εἰρηνικά τό «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν».

Μέ αὐτή τή δοξολογία γιά ὅλα ὅσα ὁ Θεός καί ἡ πρόνοιά Του ἐπεφύλαξε στή ζωή σου, ἀγαπητέ μου Κυριακέ, ἀλλά καί διατηρῶντας τά ἴδια εὐχαριστιακά αἰσθήματα στήν καρδιά καί τή σκέψη σου γιά ὅσα ὁ Θεός σοῦ ἐπιφυλάττει στό μέλλον, εὐχάριστα καί δυσάρεστα, σέ καλῶ μέ τίς πατρικές καί πατριαρχικές εὐχές τοῦ Πατριάρχου μας καί τῶν παρισταμένων ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν σεβαστῶν ἁγιορειτῶν πατέρων, Ἀρχιμανδρίτου Τύχωνος Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, καί Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου, προηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων, νά εἰσέλθεις εἰς τά ἅγια τῶν Ἁγίων, γιά νά λάβεις τή χάρη τῆς ἀρχιερωσύνης.

«Εἰ μή Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἄν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. εἰ δέσυνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδηλον ὅτι τό Πνεῦμα πάρεστι» .
Ἰδού, λοιπόν:«τό Πνεῦμα τό Ἅγιον πάρεστι» καί σέ καλεῖ. Εἴσελθε καί ἐν ἐλευθερίᾳ ἀφέσου στό πέλαγος τῆς χάριτος καί τῆς ἀγάπης Του. Ἀμήν.